

Prikázania I.

V Písme svätom čítame rozhovor, ktorý mal Pán Ježiš. „Kto bude viac milovať?“ Ten, komu sa viac odpustilo. A preto aj my ak chceme mať lásku k Bohu musíme mať i pokorné srdce. Srdce, ktoré si uvedomuje svoje chyby a hriechy, pozná ich a potom pozná i Božiu odpúšťajúcu lásku. Vtedy sme si vedomí, že sa nám veľa odpustilo a budeme viac milovať Pána Boha. Zamyslime sa nad tým, akí sme.

Adam a Eva – naši prarodičia boli obdarovaní Božou láskou, dobrotou i milosťou. Vzťah lásky ale vždy predpokladá dôveru. Tam, kde ju začíname strácať, spochybňovať a zneužívať – tam začína koniec tohto vzácneho vzťahu. „Ja ti už neverím... S tebou už nič nechcem mať... Ty sa už nezmeniš.“, tieto výroky vyjadrujú nedostatok dôvery. A nedôvera plodí upodopzrievanie a z upodopzrievania je ďalšie a ďalšie zlo.

V raji to nebolo inak. Diabol útočí na túto podstatu lásky a narušuje jej nosný pilier. „Boh nie je tak dobrý... Boh vás nemá tak rád. Bráni vám. Nechce vám dovoliť, aby ste poznali dobro aj zlo. Neverte v jeho dobrotu. On nechce, aby ste boli ako On...“ – takto môžeme prerozprávať diablov príhovor prvým ľuďom. Eva sa nechá nahovoriť a berie zakázané ovocie. Vzburu voči Bohu. Nedôvera v jeho dobrotu. A za tým všetkým pýcha: „Poradím si aj sám. Urobím si čo ja chcem, čo ja uznám. Nikto mi predsa rozkazovať nebude. Napokon Boha ani nepotrebujem...“

Diabol i dnes takto obchádza okolo nás a chce narušiť vzťah dôvery voči Bohu a našepkáva: „Boh nie je tak dobrý. Neverte mu. Obmedzuje vás. Či nevidíte? Nedal vám toľko šťastia a bohatstva ako by ste chceli. Nešťastie vás postihlo. Ste chudobní, chorí, v núdzi. Trápíte sa atď.“ A ten zlý vyznie paradoxne vždy ako dobrý a dobromyseľný a diabol sa tvári ako ten kto je na strane človeka, kto mu chce pomôcť. Nečudo, že ho nazval náš Pán klamárom od počiatku. Ale povedal i viac, že je aj vrahom ľudí.

Keď sa nad tým hlbšie zamyslime vidíme túto diablovu taktiku aj pri pokúšaní pána Ježiša. „Premeň kamene na chleby.“ Po štyridsiatich dňoch hladu táto ponuka vyzerá lákavo. „Máš na to moc. Dokážeš to. Načo sa sužovať a trpieť. Pomôž si.“ Príležitosť robí zlodēja a či aj teraz to nie je tak. Má to na dosah. Môže si pomôcť aj bez Otca. „Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst.“ – tak znie odpoveď diablovej, ale i poučenie pre nás. Mať raj tu na zemi. Premeniť si všetko na svoje pohodlie. Žiť bezstarostne. To všetko sa dá. A dá sa to aj bez Boha. Človek má na to príležitosť a do určitej miery i moc. Dokáže to. Mnohí tomuto pokušeniu podľahnú: „Načo sa modliť? Načo chodiť do kostola? Načo sa namáhať a trápiť?“ Porad si sám. A vskutku si aj sám radí a poradí... Ježiš ale nešiel nikdy proti Bohu Otcovi. Veril a dôveroval mu aj vtedy, keď mu nebolo najlepšie. Nechcel vzburu voči Otcovi, ba naopak miluje Otca a chce, aby sa vždy stala len jeho svätá vôľa, a preto hovorí: „Jeho počúvam, jeho vôľa vyjadrená v jeho slove je pre mňa prednejšia. Mohol by som si pomôcť, ale otec si to nepraje.“ My si neraz pomáhamo, aby sme sa mali lepšie ale robíme to prostredníctvom hriechu. V túžbe nasýtiť sa a mať sa dobre sa búrieme voči Bohu. Nestačí nám na prácu deň, chceme i noc, nestačí nám šesť dní a robíme i v siedmy. Nestačí nám trochu my chceme viac, až tak, že si škodíme na zdraví našou nemiernosťou v jedle i v pití, v pohodlí a príjemnostiach. Prekračujeme hranicu dovolenosti v slastiach a pôžitkoch, účelovosť i zmysel užívania toho, čo nám dal Boh. Rušíme Bohom daný poriadok. Nepoznáme už mieru a nosnosť. Chceme mať všetko vo svojich rukách. Ale o chvíľu sa už trasieme sa obavami, lebo sa to vymyká z našich rúk a spod našej kontroly. Bojime sa o to, čo máme i o to, čo by sme mohli mať. A čím toho máme viac tým viac sa o to bojíme. Napokon sa bojíme i svojho Boha, lebo si myslíme, že nám vezme to čo považujeme za naše. Prítom, ale zabúdame na jedno, že sme v Božej dlani tak ako keď držíme v nej malého chrobáka, či mušku, ktorú sme chytili. Zabúdame, že celý svet, so všetkým, čo tu je, je Božím dielom. Svet patrí Bohu i s nami, ktorí po tejto zemi chodíme. Sme tu iba nájomníci. Boh ale má lásku k nám preto nás ľudí povýšil nad stvorenie. Presahujeme ho a máme nad ním vládnúť. A keď ničो nemáme a niečo strácame, zabúdame, že sme aj deti a Boh Otec nás má rád. Ba i vtedy sme deti, keď nám Boh niečo nedovolí i zakáže. Chce iba naše dobro. Vychováva nás, vedie a stará sa o nás. Zaiste je zlé, keď sa deti búria voči rodičom. Keď si berú všetko do svojich rúk a na rodičov nedbajú, lebo si myslia, že oni sami to lepšie vedú i urobia než ich rodičia. Inokedy zasa upodopzrievajú rodičov z nedostatkov lásky. A tu sme pri našej myšlienke. Svojou nedôverou a spoliehaním sa len na seba upodopzrievame i my nášho Boha z nedostatku lásky i starostlivosti voči nám. Zamyslime sa nad tým akú dôveru máme voči Bohu, ako sa na neho vieme spoľahnúť a či i my nepochybujeme o jeho láske a dobrote keď nie je všetko vždy tak ako by sme chceli a ako sme si naplánovali.

Máirio Orbán

*Stvoriteľ sveta hviezdneho,
ty večné Svetlo veriacich,
Spasiteľ všetkých, Ježišu,
počuj hlas vrúčne prosiacich.*

*Lúto tí bolo človeka,
čo stál pred smutným zánikom;
prišiel si liečiť hynúcich
a podať ruku hriechnikom.*

*Keď plnosť času nadišla,
jak ženích Cirkvi spanilej
vychádzaš z izby zamknutej:
spod srdca Panny Márie.*

*Pred tvojou mocou nesmiernou
stvorenie všetko skláňa sa,
zem celá, nebo vysoké
tebe poddané koría sa.*

*Vrúčne tá, Kriste, prosíme:
budúci Sudca všetkých nás,
pred zradným šípom diablovým
ochraň nás teraz, v každy čas.*

*Sláva buď, Kriste, Kráľ dobrý,
Tebe i Bohu Otcovi,
Na večné vky sláva buď
aj Duchu Tešiteľovi. Amen.*

Hymnus v adventnom období

Advent – čas nášho vykúpenia

Čo všetko sme už začínali? Žiaci nový školský rok. Vysokoškoláci akademický rok. Novomanželia začínali pred oltárom svoj spoločný život. Nieкто začal držať dieťa. Iný sa začal učiť cudzí jazyk alebo športovať. Vieme, že sú veci a udalosti, ktoré majú presne určený začiatok.

Prvou adventnou nedeľou si začíname spomínať na príchod Božieho Syna na svet. Pripomíname si tak historický advent, keď proroci Starého zákona pripravovali národ na príchod Mesiáša. Ich predpovede sa splnili. Začíname prežívať aj liturgický advent. Počas štyroch týždňov do sviatku Narodenia Pána, si budeme

nielen v kostoloch, ale i doma - napríklad pri adventnom venčeku - čítať zo Svätého písma o udalostiach, ktoré predchádzali príchodu Ježiša na svet. Počas týchto dní si tiež pripomenieme náš životný advent. Nikto z nás nevie ani deň,

hodinu, ani miesto, kedy a kde nás zastihne smrť. Celý náš život je teda prípravou - adventom na stretnutie s Bohom spravodlivým sudcom.

Advent je časom nových milostí, keď si reálnejšie uvedomujeme začiatok, no zároveň aj koniec. Počas celého liturgického roka budeme čítať z Evanjelia podľa Lukáša. Advent sa začína slovami: Ježiš povedal svojim učeníkom: „Budú znamenia...“ {Lk 21, 25}.

Sv. Lukáš netradične predstavuje očakávaného Mesiáša ako sudcu sveta na konci čias. Je to memento, že prorokmi predpovedaný, je ten istý, ktorého príchod ľudstvo očakáva na konci čias.

Advent je škola naučiť sa správne zomrieť. Keď sa dvaja muži dozvedeli o smrti svojho priateľa, viedli takýto rozhovor: „Koľko a čo po sebe zanechal?“ Na to mu druhý odpovedal: „Všetko!“

Čo tak začať vážne spolupracovať s Bohom? Príbeh rozpráva o človeku, ktorý trpel pre svoju biedu. Stále sa však modlil: „Pane, prosím ťa, aspoň raz dovoľ, aby som vyhral v lotérii.“ Mal sa čím ďalej horšie, nevyhrával nič, ale stále sa modlil: „Pane, prosím ťa, aspoň raz dovoľ, aby som vyhral v lotérii.“ Až raz v noci sa prebudil na hlas Pána Boha, ktorý mu povedal: „Tak mi tiež pomôž a kúp si konečne aspoň jeden lós.“

Je správne, že advent berieme ako čas milosti a spolupracujeme s Bohom. Azda len preto sme v minulom liturgickom roku nespĺnili to, čo sme si predsavzali, že sme iba rozprávali, kuli plány, stavali vzdušné zámky či snívali ružové sny, nevysúkali si rukávy a poctivo sa nepustili do riešenia ťažkostí, do prekonávania prekážok, a tak sme nenapredovali. Povedzme si: dost!

LUBOMÍR STANČEK

Úmysly Apoštolátu modlitby

December 2006

Všeobecný: Aby Kristus tichý a pokorný srdcom inšpiroval tých, ktorí sú zodpovední za národy, k rozumnému a k zodpovednému používaniu moci.

Misijný: Aby misionári vo všetkých častiach sveta žili svoje povolanie s radosťou a s nadšením a aby verne nasledovali Krista.

Úmysel KBS: Dokonalá príprava na Vianoce nech nás utvrdí vo viere v Krista, pravého Boha a pravého človeka.

Voda nás sprevádza od počatia až po hrob.

*Od plodovej vody, dojčenskej, minerálnej,
cez vodu riečnu a kolínsku*

až po vodu v topánkach, kolene a v pľúcach.

Pre život duchovne mŕtvych stačia vody dve:

v krstiteľnici ako matéria očistenia

a v slzách ako substancia pokánia.

Kašparů „Šum z pien“

Sväté omše v týždni po 1.adventnej nedeľi

5.XII.utorok

17.00 + Agneša Majdanová (30dní)

6.XII. streda

18.00 Jubileum. Za zdravie a Božiu pomoc
(Štefan Kral'ovič)

7.XII. štvrtok

18.00 za živých a mŕtvych z rodiny

8.XII. piatok - prikázaný sviatok

18.00 na úmysel

9.XII. sobota

9.00-12.00 Predvianočná spoveď vo farnosti
18.00 + Rudolf Kulifaj, manž.Serafína
dc.Anna a zať Rudolf

Upratovanie kostola č.d. 203 -228

10.XII. 2. Adventná Nedeľa – (C)

8.00 + Angela Hábelová a rodičia

9.15 + Jozef Ochaba

Liturgický kalendár

4.XII. pondelok sv. Ján Damascénský, kňaz, učiteľ Cirkvi

5.XII. utorok sv.Sabas, opát

6.XII. streda sv.Mikuláš, biskup

7.XII. štvrtok sv.Ambróz, biskup, učiteľ Cirkvi

8.XI. piatok **Nepoškvrnené počatie Panny Márie**

9.XII. sobota sv.Ján Didak

Slovo na dnes

*Keď sa minulo víno, povedala Ježišovi jeho matka:
„Nemajú vína.“*

Jn2,3

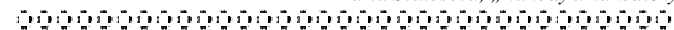
BEZ VIERY BEZCENNÝ PLIEŠOK

Hádám nemusím zdôrazňovať, že na svadbe v Káne Galilejskej, keď Ježiš premenil vodu na víno, nešlo o alkohol, ale o niečo oveľa dôležitejšie. Prvýkrát tam na verejnosti urobil očividný a nespochybniteľný zázrak, a tým zjavil svoju božskú moc. Zo súvislostí je zrejmé, že to ešte nemal v úmysle, ale nedokázal odmietnuť prosbu svojej matky, ktorá sa u neho za svadobčanov prihovárala. Je ochotná sa prihovoriť aj za nás, ale nikomu sa nevnucuje.

Keďysi sa mi páter Výprachtický v Nekoři zveril so svojimi skúsenosťami so „záračnou medailou“ a dokazoval, akou mocnou orodovníčkou je Panna Mária i dnes. Tie najzložitejšie a ľudskými silami neriešiteľné problémy svojich farníkov, keď to nešlo inak, riešil s jej pomocou, prosil o jej príhovor. O čo ide? Bez viery je táto medaila bezcenný pliešok, v spojení s vierou sa dejú doslova zázraky. Medailóny sa začali raziť po tom, ako sa v Paríži na Rue du Bac zjavila Panna Mária Kataríne Labouré a výslovne ju o to požiadala. Zdôrazňujem, že tomu veriť nemusíte, nie je to žiadna dogma nutná k spásu vašej duše. Len si nemôžem nechať pre seba, že mám desiatky krásnych skúseností s vyslyšaním prosieb, keď šlo o ľudské duše, zvlášť v blízkosti smrti. Som si istá, že tí ľudia umierali inak, než by umierali bez pomoci Panny Márie, a som si istá, že to nebola náhoda. Matka Terézia mávala týchto medailí vždy plné vrecká a pri stretnutí ich rozdávala. Aj ja som od nej jednu dostala. Sila príhovoru Panny Márie nie je úmerná veľkosti medaily, ale veľkosti viery toho, kto o príhovor prosí. Takže žiadne čary. Ako si myslíte, že Matka Terézia zakladala po svete tie množstvá domov pre núdznych a chudobných? Prišla do cudzieho mesta v cudzej zemi, vyhládla si vhodný dom, hodila tam cez plot alebo do okna medailu, poprosila o príhovor a nestarala sa. O chvíľu tam jej sestry slúžili. Keď bola vážne ohrozená stavba prvého českého hospicu, pretože sme nemohli dostať stavebné povolenie, pomohli sme si rovnakým spôsobom. O trinásť mesiacov bola kolaudácia. V Litoměřiciach a na Svätom Kopečku pri Olomouci sme si to zopakovali a choďte sa tam pozrieť. Ale Panna Mária netrvá na medaile, stačí jej viera a modlitba Zdravas', Mária, končiaca slovami:

„... pros za nás hriešnych, teraz i v hodinu smrti našej. Amen.“ Lepšie pripoistenie na dobrú smrť nepoznám.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Čas čakania

Čakať všeobecne znamená prerušiť, zostať. No čas plynie aj počas čakania - je to čas očakávania... Aké rôzne má podoby, dĺžky i príchute! Inak čaká študent pred skúškou a inak po nej, keď sa majú na dverách objaviť jej výsledky. Inak čaká na tú istú operáciu chorý, inak jeho rodina a inak personál na oddelení. Inak čakáme na človeka, s ktorým sme sa doteraz nestretli, inak na známeho, blízkeho, s ktorým sme sa roky nevideli. Inak čakáme na lietadlo, ktoré má prísť o pár hodín, a celkom inak na to, ktoré už malo byť pár hodín tu. Radostné, smutné, aktívne, bezradné... Nemalú časť nášho života vypĺňa čakanie.

Aj advent je časom čakania. Ale svojským, osobitným. Poznáme dátum i čas: Vianoce. Väčšinou aj vieme, či tušíme, čo čakáme: Krista, aspoň záblesk dobra, rodinného tepla a možno len tušenú, ani pred sebou nevypovedanú zmenu, naplnenie duše i srdca. Je isté, že aj tohto roku prídu koncom decembra Vianoce. Paradoxne však platí, že v ich prípade to, ako čakáme, nezáleží od toho, čo čakáme. Na rozdiel od uvedených príkladov práve od toho, ako prežívame čas čakania - advent, závisí to, čoho sa dočkáme - naše Vianoce. Pasívne, prázdne čakanie nás môže viesť len k pasívnemu, prázdnenému prežívaniu Vianoc. To, čo od Vianoc očakávame, by teda malo byť náplňou už teraz v advente:

- Ak hľadáme vnútorný pokoj, už teraz by sme si mali tak upratať svoje vnútro, aby sme pokoj Vianoc mohli hlboko zakúšať.

- Ak to majú byť dni vzájomného dobra, už teraz treba hľadať vzájomné zmierenie, zlepšenie vzťahov, znásobovať prejavy pozornosti a pomoci. Deti otvárajú každý deň ďalšie okienko adventných ciest, ako ozdobu stromčeka a zberajú dobré skutky; niečo primerané veku by mali robiť aj dospelí.

- Ak majú byť Vianoce časom stretnutia s Kristom, už teraz si treba navykať na jeho živú blízkosť, učiť sa stíšiť, započúvať do jeho slova alebo do vlastného svedomia...

Lebo nič z toho nepríde samo od seba, čarovným prútkom vianočnej noci. Boh ponúka, ale rešpektuje otvorenosť a ochotu našej slobody. Preto musíme ešte raz opakovať: v prípade Vianoc od toho, ako čakáme, veľmi závisí, čoho sa dočkáme. Pokúsme sa bez odkladania žiť očakávanie Vianoc už v dnešný deň vo všetkých okolnostiach, ktoré nám prinesie.

MARIÁN GAVENDA

Hodinky

Bolo to po prvej svetovej vojne. Corrie Ten Boom, dcéra holandského hodinára, pomáhala otcovi v ich rodinnom podnikaní. Obchody išli čím ďalej, tým horšie. Započúvajte sa do jej rozprávania:

stolu, ako povedal otcovi:

„Potrebujem nejaké dobré hodinky.“

„Toto sú hodinky vynikajúcej značky,“ povedal otec a ukázal mu to najlepšie, čo v obchode mal.

Videla som, ako muž vytiahol z peňaženky peniaze. Peniaze! Úžasné! Bola som si istá, že nás to vytiahne z biedy. Ešte pred odchodom sa nám zákazník zdôveril:

„Odjakživa som si kupoval hodinky u Van Houtena. Ale tie, čo som si naposledy u neho kúpil, nejdú dobre. Stále sa zastavujú.“

„Môžete mi tie hodinky ukázať?“ spýtal sa otec.

Vzal ich do rúk, otvoril a prezrel ich cez lupu. Niečo opravil.

„Vaše hodinky sú bezchybné,“ povedal. „Len som uvoľnil jedno malé koliesko, bolo zaseknuté. Van Houten je vynikajúci hodinár. Môžete mu dôverovať. Vráťte mi tie hodinky, čo ste si tu kúpili.“

Zákazník neveril vlastným ušiam. Napriek tomu hodinky vrátil a otec mu dal naspäť jeho peniaze. Po tom všetkom odišiel...

Tak to sa mi naozaj nepáčilo.

„Otec, ako si to mohol urobiť?“

„Počuj, Corrie“ odvetil, „myslím si, že by nebolo čestné robiť obchody na úkor kolegu. Viem, že teraz myslíš na dlh, ktorý musíme tento týždeň splatiť, ale netráp sa a dôveruj Bohu.“

O niekoľko dní nato vošiel do obchodu istý zákazník.

„Pán Ten Boom, chcel by som mať exkluzívne hodinky. Také, akých už nikde na svete niet. Bolo by to možné? Som ochotný zaplatiť, koľko bude treba.“

„Poznám jedinečné hodinky,“ odpovedal otec.

„Rakúsky cisár si u nás dal urobiť hodinky len pre seba. Sú z čistého zlata a sú to prvé hodinky na svete, ktoré vedia zahrať melódiu. Cisár sa však medzičasom zriekol trónu a už si nemôže dovoliť zaplatiť takú vysokú sumu.“

Kým hovoril, otvoril skrinku a ukázal zákazníkovi hodinky. Ten si ich prezrel zblízka a nadšene vyhlásil, že ich kúpi. Na pult položil zväzok bankoviek a spokojný odišiel.

Len čo vyšiel von, zvyškla som od radosti.

„Boh nám pomohol! Nemôžem tomu uveriť! Aká som len bola hlúpa, keď som mu nedôverovala!“

Svätá Mária Jozefína Rosselová

7.december

„Srdce Bohu, ruky práci,“ tak znel životný program Márie Jozefíny Rossellovej. Hoci pre materiálnu núdzu nemohla vstúpiť do rehole, napokon sa sama stala zakladateľkou kongregácie, ktorej členky zasvätili život najmä chudobným dievčatám a ženám.

Narodila sa 27. mája 1811 v Savone (Taliansko) v rodine hrnčiarskeho remeselníka a pri krste dostala meno Benedetta. V detstve nemala nijaké hračky. Namiesto bábik sa s veľkou láskou starala o deti susedov. Už od malička sa priučala práci s hlinou v otcovej dielni. Ako zruční majstri miesili tvárnu hlinu, tak Boh formoval Benedettinu dušu. V dvanástich rokoch sa pridala k františkánskym terciánkam. Veľmi túžila stať sa rehoľníčkou, no nemala dosť peňazí na poplatok, ktorý sa v tom čase vyžadoval od postulantiek. Preto sa prihlásila do služby v bohatej rodine. Domáci si ju pre jej tichú povahu a pracovitosť rýchlo obľúbili, a keďže nemali vlastné deti, chceli si ju osvojiť a ustanoviť ju za dedičku majetku. Ich podmienkou bolo, aby sa Benedetta vzdala ambícií na rehoľný život. Dievča však odmietlo túto ponuku, čo všetkých náramne udivilo.

„Ak nie sme štedrý k Bohu, on nebude štedrý k nám,“ napísala o niekoľko rokov neskôr. „Na lásku nie je iná odpoveď ako láska.“ Pravdivosť týchto slov

okúsila na vlastnej koži, keď jej biskup roku 1837 povolil starať sa o materiálne, no najmä duchovne chudobné dievčatá v meste. Spoločne vytvorili malú skupinku, ktorá neskôr prerástla do veľkého diela. Benedetta si obliekla rehoľné rúcho a prijala meno Mária Jozefína. V roku 1840 mala jej kongregácia už sedem sestier a štyri novicky. Otvorili dve verejné dievčenské školy a svoju činnosť zverili do ochrany Panny Márie Matky milosrdenstva. Samy sa nazývali jej dcérami. Mária Jozefína bola ekonómkou aj novicmajsterkou, no vykonávala veľa manuálnej práce. Keď sa nejaká činnosť zdala príťažká, povzbudzovala svoje sestry: „Robte, čo vládzete, Boh urobí zvyšok.“ Počas štyridsiatich rokov sa Kongregácia sestier Panny Márie Matky milosrdenstva rozšírila po celom svete. Okrem pôvodnej činnosti sa venovala oslobodzovaniu otrokov na africkom kontinente, poskytovala azyl stovkám sirôt a chudobných dievčat, roku 1869 otvorila malý seminár pre robotníčky. Mária Jozefína zomrela 7. decembra 1880 v Savone. Pápež Pius XII. pripísal jej meno do zoznamu svätých 12. júna 1949.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

3.XII.06

12345678901234567890123456789012345667890